

Azië 2009

Tien dagen leven als superster

Een mens went aan luxe, zeggen ze. Ik wil het graag geloven. Man, wat ben ik verwend geweest.

Op donderdag 19 februari 2009 vertrok ons ploegje (klanktechniker Freddy, pianist Kris, mijn vrouw Amaya als lichttechniker en ikzelf) naar Azië, voor optredens in Shanghai en Hanoi, én een kort werkbezoek aan Singapore. Oorspronkelijk zou het een heel andere reis geworden zijn, maar dat is een ander verhaal...

De start van de reis was gelukkig geen referentie voor de rest. Integendeel. Aan de balie in het Centraal Station wilden ze een kopie van onze elektronische tickets. In heel het gebouw was geen werkende kopieermachine te vinden. Gelukkig bestaat er nog zoiets als hotels. Een ferme sprint en wat gesakker later, stapten we op de Thalys naar Schiphol. Nog eens 4 uur later vertrokken we naar Shanghai. En dan begon het sprookje.

Shanghai voor beginners

Aan de uitgang van het immense luchthavengebouw van Shanghai staat Els Matthysen ons op te wachten. Blij weerzien: ik had een paar jaar terug opgetreden op het feest voor het 25-jarig huwelijk van Els en Achiel. Freddy en Kris vertrekken met een chauffeur – geen taxi, een *chauffeur* – naar An en Peter Verbist-Wilmssen, hun gastgezin. Amaya en ik rijden mee met Els en haar chauffeur. Ik heb twee weken Assimil-Chinees geleerd, en zie: de chauffeur begrijpt me als ik zeg “zhèr”. Onze koffers zijn te groot voor zijn wagen, maar “zhèr” is nog plaats, “hier”. Wonderlijk wat een verschil het is tussen absoluut niks van een taal begrijpen, en heel af en toe een flard.

Els brengt ons naar haar appartement. Zoals in de film: met portier beneden, met zicht op de rivier, de Bund, de skyline van Shanghai. Waw. We maken een wandelingetje in de buurt. Clichés worden bevestigd. Torenhoge luxeflats naast simpele arbeiderswijken. Chinezen verstaan geen Engels. Rochelen op straat. Op elke straathoek een bezem. 's Avonds maken we kennis met het bestuur van de VLIS. Allemaal jong volk, allemaal hartelijk. Er is een tafel gereserveerd in een van die reuzengrote Chinese eethuizen. Je krijgt er geen tafel, je krijgt er een kamer. We ontmoeten Greet Ickx van VIW, en haar Chinese echtgenoot: het klikt meteen. Marc Pecsteen, Consul-Generaal komt erbij. Op de valreep duikt een nichtje van onze pianist nog op. Die blijkt zowat heel Azië te kennen, want later geeft ze

nog kaartjes mee voor kennissen die we later in Hanoi en Singapore gaan ontmoeten...

De jetlag laat zich niet echt voelen: fris en monter maken we op zaterdagochtend een uitstapje met Els en Achiël naar het oude Shanghai. Tussen de wolkenkrabbers en wat ik "Het voor de toeristen

gerestaureerde Chinese paviljoenendorp" ben gaan noemen, ligt nog een echt stukje oud Shanghai. De mensen wassen er zich op straat, overal eetstalletjes, kleine huisjes, de was die buiten hangt. Grootstad ? Dorp in de stad.

's Middags toch maar weer het bed in, want straks is het optreden. Er dagen een kleine 100 mensen op, waarvan pakweg 10 Nederlanders. Sommige Vlamingen blijken de locatie "nogal ver te vinden": ze hebben anderhalf uur moeten rijden... Wat wil je: de stad is zo groot als een Vlaamse provincie, met naar schatting 18 miljoen inwoners.

De show zelf valt reuze mee. Vlamingen en Nederlanders bij mekaar in Sinaai of in Shanghai: dank zij internet kunnen ze over de zelfde dingen meepraten en met hetzelfde lachen.

Daags nadien krijgen we een VIP arrangement van Greet Ickx. Ze laat ons de stad zien, met als hilarisch hoogtepunt een treintje onder de rivier die de twee stadsdelen Puxi en Pudong van mekaar scheidt. Ik weet nog altijd

niet waarom, maar die 5 minuten in dat treintje hebben een slappe lach veroorzaakt die nu, bijna twee weken later, nóg nazindert. 's Avonds gezellig gaan eten met Greet en haar familie – weer in zo'n heerlijk Chinees restaurant. Luxe went...

Op maandag staat ons een taaiere klus te wachten: optreden in het Engels voor de leerlingen van de International School. Pubers van 12 tot 18 van verschillende nationaliteiten in een op Britse leest geschoeide school. De gasten zijn echter verbazend snel mee, en de show is met geen stokken kapot te krijgen. "I will first explain

some things about Belgium. Some of you may not know where Belgium is. Well, it is somewhere between London and Moscow. In Europe, yes. Europe is somewhere between New York and Moscow." Zelfs Daniel, een beetje een teruggetrokken Nederlander die in Azië is opgegroeid, amuseert zich kostelijk.

Na het optreden gaan shoppen. 't Is koud, maar leuk. De dochter van Greet neemt het voortouw in het afbieden. Oogst: twee zakken chrysantenthees en een rist parelkettingen. Onze dochters gaan blij zijn (en dat is achteraf ook zo gebleken).

Daarna gaan eten met de gastgezinnen. Japans, voor de verandering.

Overheerlijk. Ik ben al 2 kilo bijgekomen. Het leven als superster went !

Els is de perfecte gastvrouw. Als we na het afscheidsetentje "thuis" komen, heeft ze onze was gestreken...

De brommerkes van Hanoi

Dinsdag 24 februari. Alweer een superstergevoel. Philippe Laukens staat ons op de luchthaven op te wachten. Hij is wat ongerust. Heel het vliegtuig is al buiten, maar wij waren nog aan het worstelen met het verkrijgen van ons "visum upon arrival". Na ons doen de douaniers hun loketten dicht. Het is een blij weerzien. 9 jaar geleden speelden we al eens in Hanoi. Onderweg naar het hotel kijken we onze ogen uit: Hanoi is in die 9 jaar tegelijk wél, en níét veranderd. Minder buffels, minder fietsen, iets meer auto's en vooral: véél meer brommertjes. Philippe blijkt magische krachten te hebben, want geen enkele keer rijdt hij tegen een brommer aan. En nog magischer: ook omgekeerd rijdt geen enkele brommer tegen hem aan. Philippe heeft voor ons kamers in het Melia hotel versierd. "Het is dat er een Thaise minister hier is, anders hadden jullie de presidentiële suite gehad", voegt Ludo Drijbooms, officieuze burgemeester van Hanoi, eraan toe. Wel, wat we dan wél krijgen is anders ook niet mis.

's Avonds nog wat gaan drinken met een clubje Vlamingen. Ofwel is het van de vele etentjes, ofwel slaat de jetlag eindelijk toe, maar echt fris komen we niet buiten. En dan hebben Amaya en ik nog niet eens alcohol gedronken...

Op woensdag staat de moeilijkste klus van de reis op de agenda: er worden 350 mensen verwacht, 28 verschillende nationaliteiten. "Ja, in Hanoi is voor buitenlanders zelden iets te doen. Er zijn er zelfs een paar van Ho Chi minh City overgevlogen voor je show."

Het is zo niet bedoeld, maar de druk op mijn supersterschouders neemt zienderogen toe. Ik sluit me op in mijn kamer, en begin mijn teksten te verfijnen. Het wordt een show met projectie, dus ook die wordt verfijnd en verfijnd...

De zaal is ronduit imposant. De stoelen voor de VIP's krijgen gouden strikken. Een Deense dame stelt zich voor:

er is ook een charity vandaag, georganiseerd door haar "International Women's Club". Ik haal mijn beste Deens boven. Brede glimlach: voor Dorthe kan de avond al niet meer stuk.

Fredje - onze techniek - zweet zich te pletter. De Vietnamese techniekers doen hun best, maar onze Fred is anders gewoon. Tot letterlijk 30 seconden voor aanvang is ie in de weer om alles technisch op poten te krijgen, en te houden !

Ook deze show loopt prima. Ik laat Guy Verhofstadt de Belgische staatsstructuur uitleggen, en de sfeer zit erin. Later komt de Belgische ambassadeur glunderend vragen of hij mijn slides niet kan krijgen. "Ik ga België in het vervolg ook zo uitleggen"

Niets zo leuk als napraten na een geslaagde show. Niets zo vervelend om dan toch op tijd in bed proberen te geraken. Om 23u begin ik afscheid te nemen van de mensen. Om 24u geraak ik weg. Ik heb mijn zes talen kunnen gebruiken. Jammer dat dat Vietnamees zo moeilijk is...

Super superster !

26 februari. Kris vertrekt vandaag al terug naar huis. Thuis wachten vrouw, zoon en twee maanden jonge dochter op papa. Hij weet nog niet hoe vermoeiend de terugreis zal zijn. Alles bij mekaar zal hij er 35 uur over doen. Terwijl wij op die tijd dank zij Philippe een onvergetelijke cruise in Ha Long Bay mogen maken. Philippe had het allemaal goed geregeld: sponsor hier, sponsor daar, en jawel: een luxecruise met de Emeraude door een van de mooiste plekjes op aarde. Het weer is zalig: niet te warm, niet te koud. België is een verre herinnering. Zelfs de kou van Shanghai vervaagt. De boot glijdt tussen de rotsen. Kajakken in een baai. Perfecte keuken. Heb ik het al gezegd: tien dagen superster ? "Hi, I saw your show yesterday, can I take a picture with you ?"

Donder

Uiteindelijk brengt onze trip ons ook nog voor 29 uren in Singapore. Bernard van BCD had een reisschema via Singapore voorgesteld. Dat was het goedkoopste. Prima: dat geeft ons de kans een extra dag in Singapore door te brengen. Een stop-over kost niks extra, op het hotel na, natuurlijk.

Op vrijdagavond brengen we een bezoek aan de BLAS. De plaatselijke Belgen spelen net hun tennistoernooi. Of speelden, want de gietende regen maakt een eind aan het feest. De luidste donderslag die ik ooit hoorde weerklinkt. Zelfs Peter Soete, BLAS-voorzitter, schrikt ervan op. "Dat was een harde".

Gedaan met tennissen, dus. Geen nood, Denoyelle is er toch. Denoyelle schudt dus gauw wat stemmetjes uit zijn mouw. En of ik binnenkort niet eens terugkom, om er dan een volwaardig optreden te geven? Met plezier. Er worden vage plannen gesmeed: over een jaar of twee naar Australië gaan, en dan onderweg stoppen in Singapore. En wie weet in het terugkeren in Ho Chi Minh City...

Op zaterdag ontmoet ik Nicholas Foo, een collega LEGO Certified Professional. Hij neemt ons de hele dag op sleeptouw, en ontpopt zich tot de perfecte gastheer. Zelfs zonder een show te spelen voel ik me opnieuw een superster. Of toch minstens een VIP. Waar hebben we het aan verdiend?

24 uur later zitten we op de trein van Amsterdam naar Antwerpen. Superster af. Ik ben moe, en trek een gekke bek in de spiegellende ruiten. Twee zetels verder hoor ik gegrinnik. "Ge kunt het niet laten, he" Kijk, kijk, ik word herkend in de trein. Nog altijd een beetje superster...

Met dank aan BCD Travel, VIW, Het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, de talloze sponsors ter plaatse en de talloze fijne mensen die we mochten ontmoeten.